



สรุปผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษา และ สำนวญความรู้ความเข้าใจทางจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมต่อตนเอง ของวัยรุ่นติดสิ่งเสพติดชนิดร้ายแรง ที่มาเข้ารับการบำบัดรักษา ในสถานบำบัดรักษา กรุงเทพมหานคร
2. เพื่อเปรียบเทียบ ความรู้ความเข้าใจทางจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมต่อตนเองของ วัยรุ่นติดยาเสพติดชนิดร้ายแรงตามตัวแปรอิสระ 5 ตัวแปร คือ ระดับการศึกษา ระยะเวลาที่ติด สิ่งเสพติด ระยะเวลาที่เข้ารับการบำบัดรักษา อาชีพหลักของครอบครัว และ จำนวนครั้งที่เข้ารับการบำบัดรักษา

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยวัยรุ่นชายติดสิ่งเสพติดชนิดร้ายแรง (เฮโรอีน) อายุ 13-21 ปี ที่มาบำบัดรักษา ในศูนย์บำบัดรักษายาเสพติดของกรุงเทพมหานคร จำนวน 16 ศูนย์ จำนวนทั้งสิ้น 180 คน (Yamane 1970 : 886) การสุ่มตัวอย่างแบบง่าย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบสัมภาษณ์เกี่ยวกับรายละเอียดของกลุ่มตัวอย่าง มีคำถามทั้งสิ้น 6 ข้อ คือ อายุ ระดับการศึกษา ระยะเวลาที่ติดยาเสพติด ระยะเวลาที่เข้ารับการบำบัดรักษา อาชีพหลักของครอบครัว และ จำนวนครั้งที่เข้ารับการบำบัดรักษา
2. มาตรการวัดความรู้ความเข้าใจทางจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมต่อตนเอง ซึ่งผู้วิจัยได้ ดัดแปลงจากแบบสอบถามของซูซึย สมิทธิไกร (2525) สร้างขึ้นโดยอาศัย แนวทฤษฎีเจตคติพิชไบน์ โดยนำแบบสอบถามให้ผู้ทรงคุณวุฒิที่ทำงานเกี่ยวกับวัยรุ่นติดยาเสพติด 3 ท่านพิจารณาแก้ไข หลังจากนั้นผู้วิจัยสรุปข้อแก้ไขของผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 3 ท่าน แล้วให้อาจารย์ที่ปรึกษานิยามอีกครั้งหนึ่ง แล้วนำ เครื่องมือทดสอบค่าความตรงและความเที่ยง โดยเก็บข้อมูลกับวัยรุ่นติดสิ่งเสพติดชนิดร้ายแรง จำนวน

30 คน ใช้วิธีทดสอบซ้ำ (test-retest) เก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างคนเดิม ครั้งแรก และครั้งหลัง ห่างกัน 1 สัปดาห์

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. การเตรียมการก่อนเก็บข้อมูล

1.1 นำเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง เพื่อหาความเที่ยง ความตรงของข้อมูล

1.2 ผู้วิจัย ได้ติดต่อขอความร่วมมือในการทำวิจัย จากผู้อำนวยการ สำนักอนามัย กรุงเทพมหานคร และผู้อำนวยการกองป้องกันและบำบัดการติดยาเสพติด กรุงเทพมหานคร จากนั้นวางแผนการเก็บรวบรวมข้อมูลในศูนย์บำบัดรักษาการติดยาเสพติด จำนวน 16 ศูนย์ กับเจ้าหน้าที่ที่ผู้อำนวยการมอบหมาย และทำหนังสือแจ้งศูนย์ทุกศูนย์

1.3 จัดพิมพ์มาตรวัดความรู้ความเข้าใจทางจริยธรรม เกี่ยวกับพฤติกรรมต่อตนเอง จำนวนประมาณ 200 ชุด

2. การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล

2.1 เจ้าหน้าที่ที่มีความรับผิดชอบ ในการให้เมธาโดน กับผู้มาบำบัดรักษาจะเป็นผู้เลือกคนไข้ที่เข้าข่ายในการเป็นกลุ่มตัวอย่าง คือ เพศชายติดเฮโรอีนอายุ 13-21 ปี หลังจากที่คนไข้รับประทานยาแล้ว เจ้าหน้าที่จะบอกคนไข้ให้มาพบผู้วิจัย โดยผู้วิจัยมีขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูลดังต่อไปนี้

2.1.1 ผู้วิจัยแนะนำตนเองพร้อมทั้งชี้แจงวัตถุประสงค์ของการวิจัย สอบถามวัยรุ่นที่มารับการบำบัดรักษาว่าพอมีเวลากรอกแบบสอบถามประมาณ 45 นาที ถ้าพร้อมก็จะอธิบายโดยเน้นว่าข้อมูลทุกอย่างเป็นความลับ ไม่มีการใส่ชื่อ ให้ตอบอย่างตั้งใจและตอบตามที่เป็นอย่างจริง

2.1.2 ผู้วิจัยสัมภาษณ์ข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับผู้ตอบ หลังจากนั้นแจกมาตรวัดให้กลุ่มตัวอย่าง 1 คนต่อ 1 ฉบับ อธิบายการตอบมาตรวัดอย่างชัดเจนและให้วัยรุ่นตัดสินใจเลือกติดยาเสพติดเป็นผู้ตอบเอง

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ใช้โปรแกรมสำเร็จรูป เอสพีเอสเอส เอ็กซ์ (Statistic Package For the Social Science Version X) ในการคำนวณและวิเคราะห์ค่า ดังต่อไปนี้

1. คำนวณหาคะแนนความรู้ความเข้าใจทางจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมต่อตนเองเป็นรายพฤติกรรม ตามสูตรของฟิชไบน์ (Fishbein)
2. คำนวณหาคะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของคะแนนความรู้ความเข้าใจทางจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมต่อตนเองเป็นรายพฤติกรรม และจำแนกตามตัวแปรอิสระ 5 ตัวแปร
3. วิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างกลุ่มตามตัวแปรอิสระโดยใช้คะแนนที (t-test) การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One - Way Analysis of Variance) ในกรณีที่พบความแตกต่างระหว่างกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทำการเปรียบเทียบภายหลังด้วยวิธีของเชฟเฟ (Scheffe')

ผลการวิจัย

1. พฤติกรรมต่อตนเองที่กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมีความรู้ความเข้าใจว่าเป็นพฤติกรรมที่ดี ถูกและควรอย่างมาก เป็นจำนวน 3 พฤติกรรม ได้แก่ การมีความซื่อสัตย์สุจริต การมีวินัยในตนเอง และการตั้งมาตรฐานของตนเอง ส่วนพฤติกรรม ที่กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมีความรู้ความเข้าใจว่าเป็นพฤติกรรมที่ไม่ดี ผิดและไม่ควรอย่างมาก คือ การลุ่มหลงอบายมุข สำหรับการลงโทษตนเอง และการให้คุณค่าแก่ตนเอง เป็นพฤติกรรมที่กลุ่มตัวอย่างไม่สามารถตัดสินได้ว่าดีหรือไม่ดี ถูกหรือผิด ควรหรือไม่ควร
2. ตัวแปรอิสระทั้ง 5 ตัวแปร ได้แก่ ระดับการศึกษา ระยะเวลาที่ติดยาเสพติด ระยะเวลาที่เข้ารับการบำบัดรักษา อาชีพหลักของครอบครัว และ จำนวนครั้งที่เข้ารับการรักษา มีผลต่อความรู้ความเข้าใจทางจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมต่อตนเองของกลุ่มตัวอย่าง ในระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < .05$ หรือต่ำกว่า) โดยที่ระดับการศึกษาเป็นตัวแปรที่มีนัยสำคัญ ต่อความรู้ความเข้าใจทางจริยธรรมของกลุ่มตัวอย่างมากที่สุด รองลงมาเป็นระยะเวลาที่ติดยาเสพติด ระยะเวลาที่เข้ารับการบำบัดรักษา และจำนวนครั้งที่เข้ารับการบำบัดรักษา ส่วนอาชีพหลักของครอบครัว เป็นตัวแปรที่มี

นัยสำคัญต่อความรู้ความเข้าใจทางจริยธรรมน้อยที่สุด กล่าวคือ

2.1 วิทยุบันทึกเสียงเสด็จตติชิตร้ายแรงที่มีระดับการศึกษา ประถมศึกษา มัธยมศึกษาตอนต้น และมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือ ปวช. มีความรู้ความเข้าใจทางจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมต่อตนเอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จำนวน 16 พฤติกรรม

2.2 วิทยุบันทึกเสียงเสด็จตติชิตร้ายแรง ที่มีระยะเวลาการติดเสียงเสด็จตติชิตแตกต่างกัน มีความรู้ความเข้าใจทางจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมต่อตนเองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติจำนวน 11 พฤติกรรม

2.3 วิทยุบันทึกเสียงเสด็จตติชิตร้ายแรงที่มีระยะเวลาการบำบัดรักษาแตกต่างกันมีความรู้ความเข้าใจทางจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมต่อตนเองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จำนวน 9 พฤติกรรม

2.4 วิทยุบันทึกเสียงเสด็จตติชิตร้ายแรงที่มีจำนวนครั้งที่มารับการบำบัดรักษาต่างกัน คือ 1-2 ครั้ง และ 3 ครั้งขึ้นไปมีความรู้ความเข้าใจทางจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมต่อตนเองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จำนวน 9 พฤติกรรม

2.5 วิทยุบันทึกเสียงเสด็จตติชิตร้ายแรงจากครอบครัวที่มีอาชีพราชการหรือรัฐวิสาหกิจ ธุรกิจการค้า ลูกจ้างเอกชน ผู้ใช้แรงงาน และค้าขายเล็ก ๆ น้อย ๆ มีความรู้ความเข้าใจทางจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมต่อตนเองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จำนวน 2 พฤติกรรม

3. ความแตกต่างกันในความรู้ความเข้าใจทางจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมต่อตนเอง ของกลุ่มต่าง ๆ จำแนกตามตัวแปรอิสระ เป็นความแตกต่างกันในระดับปริมาณเท่านั้น แต่ยังคงมีทิศทางของความรู้ความเข้าใจทางจริยธรรมที่สอดคล้องไปในแนวเดียวกัน

4. กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมีความปรารถนาต่อผลการกระทำทั้ง 7 ลักษณะในระดับค่อนข้างต่ำ และ มีการจัดลำดับดังนี้ คือ ความสำเร็จในชีวิตการงาน ความมั่นคงปลอดภัยในชีวิต และ ทรัพย์สิน ความเป็นที่รักใคร่ชื่นชมของผู้อื่น ความสุขสบายใจ ความเป็นผลดีต่อสังคม ความมั่งมีทรัพย์สินเงินทอง และ ความรู้สึกมีค่าและภาคภูมิใจในตนเอง เป็นอันดับสุดท้าย

ข้อเสนอแนะ

1. จากผลการวิจัยในครั้งนี้ แสดงให้เห็นถึง สภาพที่เป็นอยู่จริงของความรู้ความเข้าใจทางจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมต่อตนเอง ของวัยรุ่นติดสิ่งเสพติดชนิดร้ายแรง ผู้วิจัยมีความเห็นว่าคุณข้อมูลเหล่านี้อาจมีประโยชน์ต่อผู้ที่ทำงานในการบำบัดรักษาผู้ติดสิ่งเสพติด เพื่อจะได้นำไปพิจารณาช่วยในการวางแผนการบำบัดรักษาผู้ติดสิ่งเสพติดต่อไป

2. ควรที่จะได้มีการวิจัยเพิ่มเติม เพื่อศึกษาว่าตัวแปรอิสระอื่น ๆ เช่น ลักษณะการอบรมเลี้ยงดู ภูมิภาค ระดับสติปัญญา มีอิทธิพลต่อความรู้ความเข้าใจทางจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมต่อตนเองของวัยรุ่นติดสิ่งเสพติดชนิดร้ายแรงหรือไม่ อย่างไร